

Lesbo

voor

één

nacht

Tekst:

Ellen Scholtens

Foto's:

Jacqueline de Haas,
Arenda de Hoop e.a.

Vrouwen die van vrouwen houden, ontmoeten elkaar steeds vaker op grootschalige party's. Ook 'open minded' heterovrouwen komen erop af.

Het is een hardnekkig verhaal uit de tijd van de gefluisterde adressen: „Daar moet je heen; daar komen alleen maar vrouwen.' In vrouwencafés, zo werd gezegd, komen alleen tuinbroekpotten die hun kopje thee bijvullen in het toilet.

Er is veel veranderd voor vrouwen die in het uitgaanscircuit andere vrouwen willen ontmoeten. *Flirtation*, volgende week zaterdag in het Amsterdamse Panama, levert het bewijs. Bijna dertienhonderd vrouwen gaan ook dan weer een nacht lang los tijdens optredens van vrouwelijke artiesten (dit keer Ellen ten Damme), vrouwelijke dj's en gogo-danseressen. Op de bezoeksters valt geen etiket te plakken; alleen dat ze vrouw zijn. 'Lesbo', 'bi' en hetero danst door en mét elkaar.

Sin is het Rotterdamse antwoord op deze *girls only-party*. Gemiddeld achthonderd vrouwen trekt dit feest, maar dat aantal wordt begin oktober hopelijk verdubbeld tijdens de zogeheten XL-editie. En dan zijn er elders in het land nog andere, kleiner opgezette vrouwenfeesten. Zoals van dj Promiss met haar lange blonde rastahaar; de

ene maand in Arnhem, de andere in Nijmegen.

Ze komen niet zomaar uit de lucht vallen deze mega-dansfeesten. *Pussy Lounge*, in de Amsterdamse discotheek Roxy, was jarenlang een begrip in lesbische kringen. Minstens zo populair: de party's in 'de iT' waar Ruth Jacott optrad ('Hallo lekkere meiden!') en andere 'vrouwvriendelijke' zangeressen. Mode-ontwerpster Fong Leng kwam je er tegen, maar ook meisjes van buiten de stad die voor het eerst naar de disco gingen - in een jurkje met aardbeienmotief. En dan waren er nog de feesten in Marcanti Plaza.

Flirtation is er het langst: al vier jaar lang wordt er elke drie maanden geflirt dat het een lieve lust is. Volgende week is Panama weer stampvol tijdens de *Celebration*-editie. Het bijzondere is: er komen niet alleen lesbische en biseksuele, maar ook heterovrouwen. Georgina Verbaan is er al eens in het wild gesignaleerd, Ellen ten Damme en Mathilde Santing.

Waarom vallen de feesten bij alle vrouwen in de smaak? Wachtend in de rij hoor je de voor de hand liggende redenen. Vrouwen voelen zich minder bekeken, ze worden minder lastiggeval-

len, kortom: ze voelen zich vrijer. Een meisje dat er nog niet helemaal uit is wat betreft haar geaardheid: „Natuurlijk kan een vrouw je leuk vinden, maar je zal niet snel worden betast. Het gaat er allemaal wat relaxter aan toe.”

Bianca Hagenbeek, het gezicht van Flirtation: „Er komen veel lesbiënnes, maar het is niet een feest uitsluitend voor hén. Daarin onderscheiden we ons. Flirtation is een echte *girls night out*. Een plek waar je je zusjes of je heterovriendinnen mee naartoe neemt. Ik ken zelfs meiden die door hun vriendje bij ons worden afgezet. Die het prima vindt dat zij één keer in de zoveel tijd een beetje flirt – of iets meer. Er zijn zat vrouwen die een keertje willen zoenen zonder dat daar meteen consequenties aan vastzitten.”

Veelbetekende blik: „Vrouwen die daar helemaal niet voor open staan, komen om andere redenen. Omdat ze de muziek te gek vinden bijvoorbeeld of onze acts. Het is voor heterovrouwen ook een avond zonder gekloot met mannen, want dan doen ze toch anders. Dan worden het in één klap van die kirrende types. Kindvrouwtjes.”

Na het winnen van de tv-hit *Big Brother* werd Bianca het boegbeeld van lesbisch en biseksueel Nederland. Op een terrasje in de Reguliersdwarsstraat, dé homostraat van Amsterdam „Ik wist niet wat me overkwam, zoveel reacties kreeg ik. Het was blijkbaar de eerste coming-out op tv waarmee veel meiden zich konden identificeren. Vrouwen die niet aan het stereotype beeld beantwoorden waren er altijd al, alleen treden ze niet zo vaak naar buiten. Best jammer.”

Zelf is ze ook niet iemand van ‘op de barricaden’. „Daarom noem ik Flirtation ook geen lesbofeest. Ik hou niet van het geven van stempels. Over lipsticklesbo’s lees ik dan ineens. Zo’n term zegt me niets. Net zo min als de manier waarop worden biseksuelen worden afgeschilderd in de media. Als hype. Onzin. Elk vrouw heeft biseksuele gevoelens. Het hangt er maar net af wat je ermee doet of in welke situatie je terecht komt...”

Tien jaar heeft ze erover gedaan voordat ze vertelde dat ze ook op vrouwen viel. Keiharde lach: „Daarmee was ik een van de laatsten, denk ik, want ik was al 29. Ik woonde toen nog in Groningen – dat scheelt misschien. Als er in die tijd feesten als Flirtation waren geweest, was ik eerder uit de kast gekomen.”

Het was tijdens een Rotterdamse party, ter gelegenheid van Roze Zaterdag, dat ze besloot ‘ook zoiets’ te gaan doen. Het resultaat was Flirtation, ‘want ik flirt nu eenmaal graag.’

Nadat de zonnebril nonchalant in het haar is geplant: „Iemand zei: kijk om je heen, het zou toch te gek zijn als er vaker dit soort feesten werden gehouden? Alleen voor vrouwen ja: daar is nu

‘Er zijn zat heterovrouwen die een keertje willen zoenen zonder dat daar meteen consequenties aan vastzitten...’

eenmaal behoefte aan. Dat blijkt ook uit de bezoekersaantallen.”

Voordat ze zich opwierp als party-organisator was er eerst een eigen website. „Vanuit idealisme. Om wat terug te doen voor degenen die op mij hadden gestemd in het Big Brother-huis.”

Aanvankelijk was het een manier om te communiceren met haar ‘achterban’. Met vrouwen die voor hun geaardheid durven uit te komen, maar ook met ‘meisjes’ en ‘meiden’ van dertig jaar en ouder die hun hart willen luchten; die nog niet zover zijn. Zat ze kort na Big Brother de hele dag mails te beantwoorden, letsbeopen.com is inmiddels een professionele site met opzweepende foto’s van Flirtation-feesten.

Er wordt ook geadverteerd, maar niet in die mate dat ze er geld mee verdient. „Met online-marketing was ik destijds een van de eersten. Ik had zelfs geen visitekaartjes. Ik liep gewoon binnen en zei: ‘hallo, ik ben Bianca’. Het blijft, nog steeds, behelpen. Adverteerders zijn het niet gewend zich te richten op lesbische en biseksuele vrouwen.”

Om het geld hoeft ze het niet te doen, zegt ze: „Iedereen denkt dat ik hier stinkend rijk van word, maar dat is een misvatting. Tuurlijk brengen de feesten geld op, maar we kunnen dit alleen doen dankzij vrijwilligers.”

In Panama, waar ze onderdak vond, was niet iedereen overtuigd van het welslagen: ze kreeg één zaal tot haar beschikking op de ‘slappe’ zondagavond. „Toch wilde ik per se daar de feesten geven. Niet in een donker hok, maar in een hippe tent. Het eerste feest was helemaal uitverkocht, net als het tweede. Sindsdien hebben we alledrie de ruimtes op de beste dag van de week.”

Verbaasd is ze niet over het aantal bezoekers. „Ik wist hoeveel vrouwen behoefte hebben aan dit soort ontmoetingsplekken. Van punk tot kak, van Marokkaans tot Braziliaans; alles komt hier. Er zijn zelfs meiden geweest uit Australië die hier met vakantie waren.”

Toch vindt ze de tijd nog niet rijp om in het buitenland vrouwenfeesten te organiseren. „Al heb ik wel een aanbod gehad om in Barcelona iets te gaan doen.”

En dan, als ze is uitgefeest? Geheimzinnige blik: „Iets kleins. Geen vrouwencafé; een club-restaurant lijkt me wel wat. Voor iedereen. Ook voor mannen.” ■